

בלרינות שחורות לק

סתיו. פגישת ביקורת במרפאה ההמטואונקולוגית, מבוגרים, מחכה לתורי. במהלך כל החודשים האחרונים, הלימפומה הכרונית שלי הייתה כלא קיימת, כמו נשתכחה ממני. עכשיו היא שארית מוזרה שנותרה, זרה.

אני לובשת מכנסי ג'ינס שחורים ארוכים, רחבים מעט, וחולצת גולף שחורה קטנה ללא שרוולים. נועלת בלרינות שחורות לק עם סרט בחזית. מרגישה יפה. מסתובבת עם איזו התרוממות רוח, שמחה, גאווה בלב, משהו שאת, בתוכך, יודעת, שומרת, נוצרת ומאושרת איתו. שהם, הילד שלך, בריא.

שבוע קודם לכן אני ניגשת להצטלם לצורך הנפקת דרכון חדש. תוקף הדרכון שלי פג במהלך השנה האחרונה, מן הסתם זה לא העסיק אותי. על המדרכה מחוץ לחנות הצילום, אני מתבוננת בתצלומים שבידי ומבחינה בכלוטה חריגה בגודלה בתחתית הצוואר. מעניין שמול הראי לא

שמתי לב אליה, לא ראיתי אותה כלל, כנראה התעלמתי ממנה. כשלפניי התמונה שעומדת להיות מונצחת בדרכון לעשר השנים הבאות, היא חודרת לתודעתי. אני קורעת את התמונות וזורקת לפח הרחוב הקרוב.

עכשיו, בחדרה, לאחר שבדקה אותי, הרופאה שלי ועוד רופא בכיר שקראה לו להתייעצות, מסבירים לי שעליי לעבור ביופסיה נוספת. אני יוצאת מהבניין ובוכה.

הייתי רוצה לחשוב שתמיד, גם במה שנדמה כשלמות, אחוש את מידת הענווה, הספק, הזהירות. איני בטוחה שאני יודעת לבחור את המילים הנכונות. אולי באותו יום, כשהסתובבתי, נעולה בנעלי הלק, רואה את האנשים ישובים לאורך הקירות, כל אחד וסיפורו, ממתנינים לתורם לראות רופא, חשבת, דימיתי, אולי לרגע, לשבריר של רגע, שאני לא אחת מהם. "לא להיות יהיר", זו מחשבה שתלווה אותי תמיד.

ארבעה ימים אחרי ששקם יצא לחו"ל לטיול קצר עם חברים, אני עוברת את הביופסיה הנוספת. שמחה שהוא לא כאן.